

การจัดประสบการณ์โดยใช้คำคล้องจองเพื่อพัฒนาทักษะทางภาษาด้านการพูดของเด็กปฐมวัย The Experience of Using Rhymes to Develop Language Skills in Speaking of Early Childhood

ภาณุวัฒน์ มุกดาหาร¹, นนทชนนปภพ ปาลินทร², ไพฑูรย์ มีกุล³ และจันทร์ฤกษ์ณา ผลวิวัฒน์⁴

¹ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชธานี โทรศัพท์ 083-9664429 e-mail: taksina7764@gamil.com

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา และเปรียบเทียบทักษะทางภาษาด้านการพูดของเด็กปฐมวัย โดยใช้คำคล้องจอง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ เด็กปฐมวัยอายุระหว่าง 4-5 ปีที่กำลังศึกษาภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 โรงเรียนบ้านนาเรือง ตำบลนาเรือง อำเภอนาเยีย จังหวัดอุบลราชธานี จำนวน 15 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แผนการจัดประสบการณ์โดยใช้คำคล้องจอง และแบบประเมินพฤติกรรมทักษะทางภาษาด้านการพูดของเด็กปฐมวัย มีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 1.00 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทดสอบสมมติฐาน ใช้สูตร t-test แบบ Dependent Sample ผลการวิจัย พบว่าทักษะด้านการพูดของเด็กปฐมวัยโดยใช้คำคล้องจองหลังการจัดประสบการณ์ เด็กปฐมวัยมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าก่อนการจัดประสบการณ์ และผลการเปรียบเทียบทักษะทางภาษาด้านการพูดของเด็กปฐมวัย หลังการจัดประสบการณ์สูงกว่าก่อนการจัดประสบการณ์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ที่ระดับ .05

คำสำคัญ : การใช้คำคล้องจอง, การพัฒนาทักษะทางภาษาด้านการพูด

Abstract

The purpose of this research is to study and compare the language and speaking skills of early childhood students that have been exposed to nursery rhymes. The sample audience used in this study were children aged between 4-5 years studying the second semester at BanNaruang School, Naruang, NaYear District, Ubon Ratchathani. 15 children were tested by using instruments such as the experience plan, rhyming and the evaluation of language and speaking skills in early childhood students. With a confidence value equal to 1.00 The statistics used for data analysis were mean, standard deviation Test the hypothesis using the t-test form Dependent Sample.

The results findings were as follows: The mean of age-based Speaking skills of early childhood by rhyming after the experience is at a high level and the comparison of age-based Speaking language skills of early childhood after the experience is higher than before the experience was significantly different at levels.05

Keywords: The experience of using rhymes to develop language skills in speaking of early childhood

1. บทนำ

ภาษามีความสำคัญมากสำหรับมนุษย์ทุกคน เพราะมนุษย์ใช้ภาษาในการติดต่อสื่อสารระหว่างกันไม่ว่าชาติใด สังคมใด ย่อมต้องมีภาษาด้วยกันทั้งสิ้น “ภาษาเป็นเครื่องมือของสังคม” (ศรียา นิยมธรรม และ ประภัสสร นิยมธรรม, 2541, น. 1) และภาษายังเป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งที่ชี้พัฒนาการทางสติปัญญาของบุคคล ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นต่อการสื่อสารระหว่างบุคคล การอยู่ร่วมกันของมนุษย์ไม่ว่าชาติใด สังคมใด ย่อมต้องมีภาษาเป็นเครื่องมือช่วยในการติดต่อสื่อความหมายซึ่งกันและกัน บุคคลที่สามารถใช้ทักษะภาษาได้ดีกว่าย่อมสามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข และราบรื่น เพื่อให้การดำรงชีวิตในสังคมเป็นไปอย่างราบรื่น ภาษาจึงเป็นทั้งศาสตร์และศิลป์ที่ต้องอาศัยทักษะการฟัง การพูด ซึ่งเป็นพื้นฐานของการอ่าน และเขียนในการติดต่อทำความเข้าใจกับผู้อื่น และให้ผู้อื่นเข้าใจในการส่งสารนั้น ฉะนั้นเพื่อให้การเรียนรู้ภาษาเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพควรมีการจัดกิจกรรมพัฒนาภาษาที่เริ่มตั้งแต่เด็กปฐมวัย เพราะจะทำให้เด็กประสบความสำเร็จในการเรียนวิชาต่าง ๆ ในอนาคต เนื่องจากเด็กต้องเรียนรู้ภาษา ต้องใช้ภาษาเพื่อการเรียนรู้ด้วยเหตุนี้ครูและผู้ที่เกี่ยวข้องจึงควรตระหนักถึงความสำคัญ และจัดประสบการณ์เรียนรู้ทางภาษาให้เหมาะสมกับเด็กในแต่ละวัย

เด็กปฐมวัยมีปัญหาด้านการพูด เช่น การพูดคำคล้องจอง และไม่เข้าใจภาษาที่ครูใช้สื่อสาร ส่งผลให้เด็กมีพัฒนาการทางด้านสติปัญญาดำ ผู้รายงานจึงได้หาแนวทางในการส่งเสริมและพัฒนาทักษะทางภาษาด้านการพูด โดยนำแผ่นภาพประกอบคำคล้องจองมาจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์ เพื่อให้เด็กมีทักษะทางภาษาด้านการพูด ได้รับประสบการณ์ตรงจากสิ่งที่เป็นนามธรรมเข้าใจยาก กลายเป็นรูปธรรมที่เด็กเรียนรู้ได้ง่าย รวดเร็ว สนุกสนาน เพลิดเพลิน ที่ได้พูดคำคล้องจอง รู้ความหมายของคำศัพท์ บอกชื่อสิ่งของ และเล่าเรื่องจากภาพได้อย่างมีประสิทธิภาพ

โรงเรียนบ้านนาเรือง สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุบลราชธานี เขต 4 ผู้ปกครองของเด็กส่วนใหญ่เป็นชาวไทยพุทธ มีฐานะยากจน ปัญหาสภาพครอบครัวหย่าร้าง มีอาชีพทางด้านเกษตรพอเสร็จจากฤดูทำนา เฉลี่ยร้อยละ 70 ที่ถึงถิ่นฐานไปทำงานที่ต่างจังหวัด หรือกรุงเทพมหานคร ที่บุตรหลานให้เป็นภาระของปู่ย่า ตายาย การติดต่อสื่อสารระหว่างกันจะใช้ภาษาท้องถิ่น จึงทำให้เด็กมีความรู้ความเข้าใจในการใช้ภาษาท้องถิ่นมากกว่าภาษาไทย เด็กจึงเกิดการเรียนรู้ได้ช้า เมื่อเข้ามาอยู่ในโรงเรียน ทางโรงเรียนใช้ภาษาไทยในการติดต่อ สื่อสาร และถ่ายทอดความรู้ให้แก่เด็ก การสนทนาโต้ตอบ การเล่าเรื่องราว การแสดงความคิดเห็น การฟังแล้วนำมาถ่ายทอดเป็นการพูด เด็กจะมีพัฒนาการด้านการฟัง และการพูดช้ากว่าพัฒนาการด้านอื่น ๆ การสื่อสารเรื่องราวต่าง ๆ ไม่ตรงกับความต้องการ จากการสังเกตพฤติกรรมของเด็กปฐมวัย และจากรายงานผลการพัฒนาการด้านสติปัญญาของเด็กปฐมวัย โรงเรียนบ้านนาเรือง พบว่าด้านสติปัญญาของเด็กเรื่องการใช้ภาษา การสนทนาโต้ตอบ การแสดงความคิดเห็น การฟังคำสั่ง ไม่สามารถจับใจความได้ ฟังแล้วนำมาถ่ายทอดไม่ได้ จึงส่งผลให้เด็กมีพัฒนาการทางสติปัญญา อยู่ในระดับปรับปรุงจากการวิเคราะห์พบว่า เด็กปฐมวัยมีปัญหาด้านการพูด เช่น การพูดคำคล้องจอง และไม่เข้าใจภาษาที่ครูใช้สื่อสาร ส่งผลให้เด็กมีพัฒนาการทางด้านสติปัญญาดำ ผู้รายงาน จึงได้หาแนวทางในการส่งเสริมและพัฒนาทักษะทางภาษาด้านการพูด โดยนำแผ่นภาพประกอบคำคล้องจองมาจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์เพื่อให้เด็กมีทักษะทางภาษาด้านการพูด ได้รับประสบการณ์ตรงจากสิ่งที่เป็นนามธรรมเข้าใจยาก กลายเป็นรูปธรรมที่เด็กเรียนรู้ได้ง่าย รวดเร็ว สนุกสนาน เพลิดเพลิน ที่ได้พูดคำคล้องจอง รู้ความหมายของคำศัพท์ บอกชื่อสิ่งของ และเล่าเรื่องจากภาพได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งแผ่นภาพประกอบคำคล้องจองเป็นสื่ออีกประเภทหนึ่งที่สามารถส่งเสริมและเสริมสร้างให้เด็กมีพัฒนาการทางภาษาด้านการพูด การพูดซึ่งถือว่าการเตรียมความพร้อมไปสู่ขั้นพื้นฐานของการพูดสำหรับเด็กปฐมวัย แผ่นภาพเป็นหัวใจสำคัญของการจัดประสบการณ์เพื่อพัฒนาเด็กวัยนี้ เด็กได้ดูภาพได้ฟังเรื่องราวจากแผ่นภาพเด็กจะสร้างจินตนาการ ความฝัน ความเข้าใจ รับรู้ เกิดความ

สนุกสนานเพลิดเพลิน พุดออกเสียงคำคล้องจองที่มีการสัมผัส และความสละสลวยของภาษา ได้พูดเรื่องราว แสดงความคิดเห็นจากรูปภาพในแผ่นภาพประกอบคำคล้องจอง และสื่อสารออกมาเป็นภาษาพูด เด็กจะมีความสุข สนุกสนาน ได้รับความรู้โดยไม่รู้ตัว เด็กมีความกระตือรือร้นในการเรียนรู้ รักการอ่าน มุ่งมั่นในการศึกษาค้นคว้า เป็นผลให้เด็กมีความสามารถในการใช้ภาษาสื่อสารได้อย่างมั่นใจ และมีพัฒนาการทางด้านภาษาอย่างเหมาะสม เต็มศักยภาพ (ฐิติพร มะเตือชุมพร, 2549, น.145) จากเหตุผล และความสำคัญดังกล่าว ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะดำเนินการศึกษาผลการจัดประสบการณ์โดยใช้คำคล้องจองเพื่อพัฒนาทักษะทางภาษาทางการพูดของเด็กปฐมวัย

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาทักษะด้านการพูดของเด็กปฐมวัยโดยใช้คำคล้องจอง
2. เพื่อเปรียบเทียบการพัฒนาทักษะทางภาษาทางการพูดของเด็กปฐมวัย ก่อนและหลังการใช้คำคล้องจอง

3. สมมติฐานในการวิจัย

การพัฒนาทักษะทางภาษาทางการพูดของเด็กปฐมวัย หลังการจัดประสบการณ์โดยใช้คำคล้องจอง สูงกว่าก่อนเรียน

4. ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ เด็กปฐมวัย ชาย-หญิง อายุระหว่าง 4-5 ปี ที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาลปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 โรงเรียนบ้านหินลาด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุบลราชธานี เขต 4

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ เด็กปฐมวัย ชาย-หญิง อายุระหว่าง 4-5 ปี ที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาลปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 โรงเรียนบ้านนาเรือง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุบลราชธานี เขต 4 จำนวน 15 คน โดยใช้ประชากรทั้งหมดเป็นกลุ่มตัวอย่าง

2. ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรต้น คือ การจัดประสบการณ์โดยใช้คำคล้องจอง

ตัวแปรตาม คือ การพัฒนาทักษะทางภาษาทางการพูดของเด็กปฐมวัย ได้แก่ ทักษะการบอกชื่อสิ่งของ หรือสถานที่ที่ทักษะการเล่าเรื่องจากภาพ

3. ระยะเวลาในการศึกษา ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 จัดกิจกรรมจำนวน 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 วัน ในวันจันทร์ – วันศุกร์ วันละ 40 นาที เวลา 10.00 – 10.40 รวม 20 กิจกรรม (ช่วงกิจกรรมเสริมประสบการณ์)

5. วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา และเปรียบเทียบทักษะทางภาษาทางการพูดของเด็กปฐมวัย โดยใช้คำคล้องจอง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ เด็กปฐมวัยอายุระหว่าง 4-5 ปี ที่กำลังศึกษา ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 โรงเรียนบ้านนาเรือง ตำบลนาเรือง อำเภอนาเยีย จังหวัดอุบลราชธานี จำนวน 15 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แผนการจัดประสบการณ์คำคล้องจอง และแบบประเมินพฤติกรรมการพัฒนาทักษะทาง

ภาษาด้านการพูดของเด็กปฐมวัย มีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 1.00 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทดสอบสมมติฐาน ใช้สูตร t-test แบบ Dependent Sample

6. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่

1. แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ จำนวน 20 แผน
2. แบบประเมินพฤติกรรมทักษะทางภาษาด้านการพูดของเด็กปฐมวัย

7. สรุปผลการวิจัย

ทักษะทางภาษาของเด็กปฐมวัย หลังได้รับการจัดประสบการณ์โดยใช้คำคล้องจอง เพื่อพัฒนาทักษะทางภาษาด้านการพูดของเด็กปฐมวัย ชั้นอนุบาลปีที่ 2 ได้ผลดังนี้ ทักษะทางภาษาด้านการพูด ได้แก่ การบอกชื่อสิ่งของ หรือสถานที่ มีคะแนนความก้าวหน้าเท่ากับ 1.56 และการเล่าเรื่องจากภาพ มีคะแนนความก้าวหน้าเท่ากับ 1.44 ดังนั้น โดยภาพรวมหลังการจัดประสบการณ์โดยใช้คำคล้องจองมีทักษะทางภาษาด้านการพูดสูงกว่าก่อนการจัดประสบการณ์โดยใช้คำคล้องจอง เพื่อพัฒนาทักษะทางภาษาด้านการพูดของเด็กปฐมวัย ชั้นอนุบาลปีที่ 2

8. อภิปรายผลการวิจัย

1. การศึกษาทักษะทางภาษาด้านการพูดของเด็กปฐมวัยโดยใช้คำคล้องจองเพื่อพัฒนาทักษะทางภาษาด้านการพูดของเด็กปฐมวัย ชั้นอนุบาลปีที่ 2 อยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาตามด้านการบอกชื่อสิ่งของหรือสถานที่และในด้านการเล่าเรื่องจากภาพมีประเด็นการอภิปราย ดังนี้

1.1 ทักษะทางภาษาด้านการพูด ในเรื่องการบอกชื่อสิ่งของหรือสถานที่ หลังการจัดประสบการณ์มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับกลาง แสดงให้เห็นว่าการจัดประสบการณ์โดยใช้คำคล้องจองเพื่อพัฒนาทักษะทางภาษาด้านการพูดของเด็กปฐมวัย ชั้นอนุบาลปีที่ 2 เด็กสามารถบอกชื่อสิ่งของที่พบเห็นจากของจริง รูปภาพ หรือจากการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น การสนทนาจากสิ่งที่พบเห็น หรือจากสิ่งที่เด็กสนใจ จะช่วยให้เด็กเกิดการเรียนรู้ และเข้าใจในการเรียกชื่อ และอธิบายลักษณะของสิ่งต่างๆ ที่พบเห็นได้ละเอียดมากยิ่งขึ้น สอดคล้องกับแนวคิดของ จารุพรรณ ทรัพย์ปรุง (2543, น. 1-2) ที่กล่าวว่า ภาพประกอบนั้นถือว่าเป็นหัวใจของหนังสือสำหรับเด็ก เนื่องจากเด็กจะอ่านหนังสือด้วยภาพมากกว่าอ่านด้วยตัวหนังสือ ภาพจะช่วยเด็กในการอธิบายเรื่องราวหรือสิ่งของต่างๆ ได้ ภาพจะช่วยสร้างความหมายของตัวอักษรที่เด็กอ่านให้เกิดขึ้น ทำให้เด็กทราบความหมายของคำหรือข้อความได้ ภาพยังช่วยบอกเหตุการณ์ บอกความรู้สึก และภาพยังช่วยขยายประสบการณ์ของเด็กได้กว้างขวางยิ่งขึ้น

1.2 ทักษะทางภาษาด้านการพูด ในเรื่องการเล่าเรื่องจากภาพ หลังการจัดประสบการณ์มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับกลาง แสดงให้เห็นว่า การจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์โดยใช้คำคล้องจอง เพื่อพัฒนาทักษะทางภาษาด้านการพูดของเด็กปฐมวัย ชั้นอนุบาลปีที่ 2 เด็กสามารถเล่าเรื่องจากภาพที่เคยพบเห็นได้ สอดคล้องกับแนวคิดของ ภรณ์ คุรุรัตน์ (2542, น. 50) กล่าวว่า การจัดประสบการณ์สำหรับเด็กปฐมวัยที่เน้นการสร้างองค์ความรู้เกี่ยวกับกระบวนการเรียนการสอนเด็กปฐมวัย การเชื่อมโยงประสบการณ์ที่เด็กหรือผู้เรียนมีอยู่เดิมให้สัมพันธ์กับกิจกรรมที่จัดขึ้น อาจเป็นการเล่าเรื่องจากภาพที่เคยพบเห็น หรือมีประสบการณ์มาก่อน การบูรณาการกิจกรรมที่สัมพันธ์กับการปรับบทบาทครู เป็นการจัดประสบการณ์ให้แก่เด็กปฐมวัยโดยมีเป้าหมายพัฒนาเด็กในด้านทักษะทางภาษาความคิดสร้างสรรค์ และค่านิยมทางสังคมนั้นด้วย สอดคล้องกับ

เบญจะ คำมะสอน (2544, น. บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์การพูด เล่าเรื่องอย่างต่อเนื่องโดยใช้แผ่นภาพประกอบและจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์การพูดเล่าเรื่องอย่างต่อเนื่อง ทำการทดลองกับเด็กอายุ 4-5 ปี โรงเรียนสุวิทย์ศรีอนุสรณ์สังกัด กรุงเทพมหานคร จำนวน 30 คน ผลการวิจัยพบว่าเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมมีความสามารถด้านการฟัง และการพูดก้าวหน้าเปลี่ยนแปลงจากก่อนการทดลองสูงขึ้น

2. เปรียบเทียบทักษะทางภาษาด้านการพูดของเด็กปฐมวัย หลังการจัดประสบการณ์สูงกว่าก่อนการจัดประสบการณ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งนี้เนื่องจากการใช้คำคล้องจองสั้นๆ ที่มีถ้อยคำ และเนื้อหาสาระง่ายๆ เป็นการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์หนึ่งที่สำคัญ และพัฒนาทักษะทางภาษาด้านการพูดให้กับเด็กปฐมวัย เพราะคำคล้องจองช่วยทำให้เด็กเกิดความสนุกสนานเพลิดเพลิน ได้เลียนแบบเสียง และทำท่าทางประกอบอย่างอิสระตามจินตนาการ ได้ฟังเรื่องราว ได้ฝึกความจำ ได้พูด ได้คิด ได้โต้ตอบ สนทนาซักถามจากการฟัง และการพูดคำคล้องจอง และการใช้คำคล้องจองสำหรับเด็กปฐมวัย หากนำมาประกอบการเล่นต่างๆ ร่วมด้วย เช่น การเล่นเกมนี้มือ หรือคิดท่าทางแสดงประกอบ ก็จะทำให้เด็กเกิดความสนใจ พอใจ มีความสนุกสนานเพิ่มขึ้น คำคล้องจองใช้ถ้อยคำง่ายๆ และมีความยาวไม่มากนัก มีเนื้อหาสาระ เด็กท่องแล้วเกิดความสนุกสนาน (ไพเราะ พุ่มมัน, 2544 น. 46) ดังนั้นการใช้คำคล้องจองมีความสำคัญสำหรับเด็กปฐมวัย เนื่องจากคำคล้องจองสนองความต้องการทางธรรมชาติในเรื่องของจังหวะ เด็กๆ มีความสนใจมีความสุขที่ได้ทำเสียง หรือท่าทางให้เข้ากับจังหวะหรือได้ฟังเสียงที่เป็นจังหวะ ช่วยป้องกัน และส่งเสริมพัฒนาการทางด้านจินตนาการ และความคิดสร้างสรรค์ของเด็ก ส่งเสริมพัฒนาการด้านภาษาของเด็ก ช่วยให้เด็กใช้ภาษาได้ดี ใช้ถ้อยคำที่ถูกต้องชัดเจน สามารถใช้ระดับเสียงแสดงออกซึ่งความรู้สึกได้ตรงความหมาย เช่น ประหลาดใจ ดีใจ กลัว ตกใจ เสียใจ ฯลฯ ช่วยให้เด็กได้เรียนรู้การใช้วรรคตอนก่อนที่จะอ่านหนังสือ ซึ่งเป็นการฝึกฝนตามธรรมชาติเป็นทางหนึ่ง ที่ช่วยฝึกฝนเด็กรู้จักการสังเกตเพิ่มพูนความรู้ในด้านต่างๆ ให้แก่เด็กช่วยให้เด็กได้เรียนรู้คำศัพท์มากขึ้น และช่วยให้ผู้ใหญ่และเด็กมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน (จิรประภา บุญนิธิต และคณะ, 2544 น. 73-74)

9. ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. ในการส่งเสริมการพัฒนาทักษะทางภาษาด้านการพูดของเด็กปฐมวัย ครูต้องให้อิสระแก่เด็กโดยให้เด็กได้ใช้ความคิดอย่างอิสระ และเข้าใจความพร้อมของเด็กในวัย 4-5 ขวบ ว่ามีสมาธิสั้นในการรอคอย สิ่งที่สำคัญควรสร้างกำลังใจ และกระตุ้นให้เด็กกล้าแสดงออก

2. ควรสร้างข้อตกลงก่อนที่จะจัดประสบการณ์โดยใช้คำคล้องจอง เพื่อพัฒนาทักษะทางภาษาด้านการพูดของเด็กปฐมวัย ชั้นอนุบาลปีที่ 2 เนื่องจากบางครั้งขณะที่กำลังท่องคำคล้องจองอยู่ อาจมีเด็กพูดแทรกขึ้นมา อธิบายให้เด็กฟังว่าต้องรอให้ครูเปิดโอกาสก่อนจึงจะพูด

3. สื่อที่นำมาใช้ในการพูดคำคล้องจอง ควรคำนึงถึงคุณภาพ เหมาะสมกับวัยของเด็ก เป็นสิ่งที่อยู่ใกล้ตัวเด็ก ซึ่งอย่างน้อยกิจกรรมที่จัดให้เด็กนั้น เด็กได้ใช้ความคิด จินตนาการ เพื่อจะสื่อความหมายออกมาให้สอดคล้องกัน

4. การจัดประสบการณ์โดยใช้คำคล้องจอง เพื่อพัฒนาทักษะทางภาษาด้านการพูดของเด็กปฐมวัย ชั้นอนุบาลปีที่ 2 ครูต้องจัดสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการพูดของเด็ก โดยคำนึงถึงศักยภาพ และความพร้อมของเด็ก ไม่บังคับกดดันให้เด็กเกิดความเครียด ยกย่องชื่นชม แสดงบุคลิกภาพของการเป็นมิตรกับเด็ก ให้เด็กเกิดความมั่นใจ ครูลดบทบาทลง เปิดโอกาสให้เด็กอย่างเต็มที่

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ศึกษาทักษะทางภาษาด้านการพูดโดยใช้เทคนิควิธีอื่น เช่น การใช้เกมการศึกษา ปริศนาคำทาย การเล่นเกมทบทวนบทเรียน การเล่านิทาน เป็นต้น
2. ศึกษาพัฒนาทักษะทางภาษาด้านการอ่านและการเขียน โดยใช้ชุดกิจกรรมเสริมประสบการณ์ด้วยแผนภาพประกอบคำคล้องจอง เพื่อพัฒนาทักษะทางภาษาด้านการพูดของเด็กปฐมวัย ชั้นอนุบาลปีที่ 2

10. กิตติกรรมประกาศ

สารนิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จลุล่วงไปด้วยความกรุณาและช่วยเหลือเป็นอย่างดีจาก ดร.นนทชนนภภาพาลินทร อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ที่ให้คำปรึกษา แนะนำ และตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่องทุกขั้นตอน ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้ ขอขอบพระคุณ ดร.เจริญวิญญู สมพงษ์ธรรม ประธานคณะกรรมการสอบ ดร.ชเกียรติกมล ทองงอก กรรมการสอบงานสารนิพนธ์สมบูรณ์ยิ่งขึ้น ตลอดจนคณาจารย์บัณฑิตวิทยาลัย เจ้าหน้าที่ มหาวิทยาลัยราชธานี ทุกท่าน ที่ให้คำแนะนำ และอำนวยความสะดวกในเรื่องต่างๆ เพื่อให้ราบรื่นเป็นไปด้วยความเรียบร้อย ผู้วิจัยขอขอบคุณเป็นอย่างยิ่ง ขอขอบคุณผู้บริหาร และคณะครูโรงเรียน และขอขอบใจเด็กนักเรียนทุกคน และผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทุกท่าน โรงเรียนบ้านนาเรือง ตำบลนาเรือง อำเภอนาเยีย จังหวัดอุบลราชธานี ที่ให้ความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ทำให้การวิจัยสำเร็จลุล่วงตามวัตถุประสงค์ คุณค่าและประโยชน์อันเกิดจากการวิจัยนี้ ขอมอบเพื่อพัฒนาการศึกษาและเครื่องสักการบูชาแด่บิดา มารดา ที่ได้ให้การอบรมสั่งสอน ให้สติปัญญาและคุณธรรม อันเป็นเครื่องนำทางสู่ความสำเร็จในชีวิตของผู้วิจัย

11. เอกสารอ้างอิง

- คณิตศร ตรีผล. (2550). *การใช้คำคล้องจองเพื่อพัฒนาความสามารถทางการพูดของเด็กปฐมวัย ในโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี จังหวัดจันทบุรี*. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอน. มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- จุฬารัตน์ อินุพัฒน์. (2543). *พัฒนาการทางการพูดของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัด ประสบการณ์การเล่นมุมบล็อก*. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาการศึกษาปฐมวัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- จิตติพร มะเตือชุมพร. (2549). *การพัฒนาแผนการจัดประสบการณ์เพื่อเตรียมความพร้อมด้านการอ่านโดยใช้หนังสือภาพประกอบคำคล้องจอง ชั้นอนุบาลปีที่ 2*. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอน. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ณภัทรสร จจรัญญ. (2551). *ความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัยที่ใช้คำคล้องจองประกอบภาพ*. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาการศึกษาปฐมวัย. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ดารานีย์ จันทร์หอม. (2550). *การศึกษาความสามารถในการอ่านคำของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกการอ่านคำคล้องจอง*. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาการศึกษาพิเศษ. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ธีราพร กุลนันทน์. (2535). *การศึกษาผลการเล่นต่างกลุ่มอายุที่มีต่อพฤติกรรมทางสังคมของเด็กปฐมวัย*. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาการศึกษาปฐมวัย. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

- นงเยาว์ คลิกคล้าย. (2543). *ความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์โดยใช้เพลงประกอบ*. ปรินญาณินพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาการศึกษาปฐมวัย. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- นิรมล ช่างวัฒนชัย. (2541). *เทคนิคการสอนศิลปะภาษาและวิทยาศาสตร์*. กรุงเทพฯ : ศิริวัฒนาอินเตอร์พรีนซ์.
- บันลือ พลกษะวัน. (2543). *แนวพัฒนาการอ่านเร็ว คิดเป็น*. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2545). *การวิจัยเบื้องต้น*. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น
- เบญจมาศ พระธานี. (2548). *ความผิดปกติทางการพูดและภาษา*. ขอนแก่น : ภาควิชาโสต คอ นาสิก ลาริงซ์วิทยา คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- เบญจวรรณ วงศ์สวัสดิ์. (2547). *ผลการจัดกิจกรรมคำคล้องจองประกอบการเล่นนิ้วมือที่มีต่อความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อเล็กของเด็กปฐมวัยโรงเรียนวัดทางหลวงโพธิ์ทอง จังหวัดนนทบุรี*. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอน. มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- เบญจจะ คำมะสอน. (2544). *ความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กที่ได้รับการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์การพูดเล่าเรื่องอย่างต่อเนื่องโดยใช้ภาพประกอบกิจกรรมเสริมประสบการณ์*. ปรินญาณินพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต (การศึกษาปฐมวัย). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ปานใจ จารุฉนิช. (2548). *พฤติกรรมทางการพูดของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมคำคล้องจอง*. ปรินญาณินพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาการศึกษาปฐมวัย. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ผดุง พรหมมูล. (2547). *ศิลปะการสร้างสรรค์ภาพประกอบ*. กรุงเทพฯ : ฟิสิกส์เซ็นเตอร์.